VIII. évf. 6. szám 1996 november – december

MARANA THA

Jöjj el Uram! Jel 22,20

A Katolikus Karizmatikus Megújulás lapja

Marie Beatrice: Imádkozni csak imádkozva lehet megtanulni

Raniero Cantalamessa: Maradjatok meg szeretetemben!

Prohászka: Advent

„Az Ige testté lett és köztünk élt."
János 1,14

AZ ADVENT

Az Advent Krisztus-várás. Krisztust várták régen, kívánták megtestesülését s Krisztust várjuk mi is, kívánjuk lelkünkben való kialakulását; azonkívül várjuk eljövetelét a világ végén.

A. A régi Adventben Krisztust várták testben. A megtestesülés a legkegyelmesebb, a legnagyobb tény, nagy középpont a történelemben; az Isten végtelen jótéteménye. Előtte megfagytak a szívek, hideg volt; elborultak a lelkek, sötét volt; fölemelte koronás fejét a bűn. Sikerült eltemetkezni éjbe, fagyba. Ez éjben dörgött a próféták szava s élesztette a jobb reményt. A sötét éj s az éjben virrasztó remény jellemzi az első Adventet. A nyomorúság mértéke betelt; a hajnal pirkadt s megjött ő, kit a lelkek vártak. ...Te isteni erény... hadd reméljek erősen, lelkesen; gyöngeségem, nyomorom dacára bízom, hogy győzök...

B. A mostani Advent is Krisztust várja, megérkeztét s kialakulását lelkünkben, azután várja a világ végén való Úrjövetet. Ez utóbbit hiszem, az előbbin dolgozom. Ez az én legfontosabb Adventem. Ezt az én Adventemet is éj, fagy, halál árnya előzte meg; ebben is mély álom s hosszú éj van, de keltegető, ébresztő szózat is hallatszik. A régi Advent elmúlt; a mostani Advent folytonos s minden egyes lélekben ismétlődik. A lélek alszik... téved... dermed; föl kell ébresztenünk. Némely lelket elfojtott a test; él benne az állat, alszik az ember. Mást elborított a káprázat, eltelt magával; él benne az öntelt ember, alszik az isteni ember. Minden ember többé-kevésbé alvajáró az isteni világban; él, jár, de inkább csak alvajáró; le van borítva öntudata öntudatlansággal, elfogultsággal, gyöngeséggel s az isteni élet kő- és jégkérgeken iparkodik áttörni. Bennem is mennyi egyoldalúság, hiba, hiány, kis-kaliber, idegesség, ellenszenv – mennyi pára, árny és homály – mennyi kitaposott útja az öntudatlan indulatjárásnak. Éjben állok valamiképp; lelkiismeretem s isteni sugallatok mind megannyi prófétai szó; ébresztgetnek, fölráznak, iparkodnak fölszabadítani a káprázattól. Világosítsd meg szemeimet...! Látni akarok, látni önmagamat. Tisztulni akarok s alakulni. Minek járjam én az ösztön, az önszeretet, az impulzusok, a reakciók méltatlan marhacsapásait? Kérem az Istent, hogy fölvilágosítson; magamra reflektálok s összehasonlítom magamat másokkal, a jobbakkal, nemesebbekkel; tanulni akarok tőlük valamit, ami megtetszik rajtuk. Félre a lelki alvajárással; abnormális tünet az, betegség s gyengeség! Aki hibáit látni kezdi, az már ébredez s aki erős kézzel fog azok megjavításához, az már bele is állt az Isten napszámába.

Adventi erőszak. A természetnek áprilisa a napsugár s a tavaszi fuvallat; a léleknek áprilisa a mély, bensőséges vágy. Az adventi vágy végigjárja a lelket, kitör indulataiban, elégedetlenkedik, sír és panaszkodik; epedő szemmel, félig nyílt ajakkal, lihegő mellel néz föl az égre s mondja: Harmatozzatok égi magasok...! Ó jöjj, ébredj hatalom, járj át szíveket! A mi adventi vágyunk eke, mely hantot forgat... erőszak a mennyországért. Hármas irányban kell azt fokoznunk.

A. A szubjektivizmus túltengései ellen. Elfogultság ítéletben, ízlésben gyakori betegség. Rokonszenv s ellenszenv pókhálóiba akadunk bele. Kicsinyeskedés, nevetséges ingerlékenység, vonzódások, furcsa igények jelentkeznek bennünk elismerésre, kitüntetésre, megbecsültetésre. Belső világunk hasonlít a parókás, copfos, harisnyás barokkhoz; csupa mesterkéltség, kényesség, finnyásság. Föl természetesség s kegyelem lelke, adventi lélek! Ha savanyodom, ha érzékenykedem, ha elringatom magam beteges gondolataimban, föl a hegyekre; szétvetem elzárt gondolat s érzelemköröm deszkafalait; fölpezsdítem aludt véremet, mely ily halvány érzéseket szugerál. Utat nyitok az adventi léleknek.

B. Az érzékiség angolbetegsége ellen. Tele vagyunk érzékiséggel, mely ellepi a lelket. A szépség mint forma káprázatot s megfeledkezünk a tartalomról... elborul lelki szemünk! Érzékiségünk olyan, mint a líciumbokor, kiirthatatlan... sok bennünk az édes érzés, az a cukros tapadás; az ilyen bornak sokat kell erjednie... lelkünk nyúlós, mint a tészta, tapad mindenhez; jól kell meggyúrnunk, hogy szolgáljon az életnek. Adventi, erős lélek kell, mely nem kényeztet, nem becéz! Nyúlós fantáziánkat ki kell józanítanunk; szuggesztiói alól ki kell szabadulnunk; a világtól nem szabad elbódulnunk.

C. A lélek megöregedése ellen. A lélek öregszik, amikor elfárad s tétlenségre hajlik... A fődolog a lelki életben... a belső világosság, az akarat készsége, az erkölcsi motivumokra való eleven visszahatás! Kell, hogy ne vegyen rajtunk erőt a lomhaság érzete...

(Prohászka O.: Elmélkedések az Evangéliumról –részlet, 13-16. old.)

MARADJATOK MEG SZERETETEMBEN!

ELŐADÁS

• BUDAPEST SPORTCSARNOK, 1996 SZEPTEMBER 21. •

Nagy örömmel jöttem el hozzátok! Ez az első alkalom, hogy Magyarországon tartok előadást. A közelmúltban nagy figyelemmel kísértem ennek a népnek a történelmét. Az elmúlt években néha megremegtette szívemet országotok sorsa.

Az Úr most közétek küldött, hogy ismerjük meg egymást közelről... és hogy tanuljak a ti erős hitetekből!

Amikor csak egyetlen alkalom nyílik egy hozzátok hasonló közösség előtt beszélni, mindig olyan témát választok, amit a Szentírásból a legfontosabbnak tartok. Ha egy hét áll rendelkezésemre, hogy beszéljek, akkor különböző témákat tudok választani. Most azonban csak ez az egy alkalom áll rendelkezésemre... Éppen ezért egyenesen a Biblia szívébe kell hatolnom és abból a legfontosabb dolgot hirdetnem.

Mi a legfontosabb dolog a Bibliában? Szent Ágoston azt mondja: ha valamilyen katasztrófa következtében a világ összes Szentírása elpusztulna és csak egyetlen egy példány maradna meg, és ez a Biblia is annyira tönkremenne, hogy csak egyetlen egy lapja lenne olvasható és ezen az oldalon is csak egyetlen egy sor, és ha ez a sor Szent János apostol első leveléből lenne, ahol ez van írva: „Isten a szeretet" – az egész Biblia meg volna mentve. Hiszen az egész Szentírást ebben az egy mondatban foglalhatjuk össze: Isten a szeretet!

A szervezőktől én is megkaptam, hogy az ez évi találkozótok témája a következő: „Maradjatok meg szeretetemben!" Tudjátok, hogy Jézus ezt a felszólítást az utolsó vacsorán mondta apostolainak? „Maradjatok meg szeretetemben!" Mi az a szeretet, amelyben meg kell maradnunk? Melyik az a szeretet, amit föl kell fedeznünk? Hiszen ez a felszólítás nem azt jelenti, hogy egy már megismert szeretetben kell megmaradni. Itt arról van szó, hogy életünkben, az első alkalommal föl kell fedezni ezt a szeretetet: az Isten szeretetét. Maga Szent János apostol magyarázza meg nekünk, hogy melyik az a szeretet, amit föl kell fedeznünk és amiben meg kell maradnunk. Ő azt mondja: a szeretet nem abban áll, hogy mi szerettük Istent, hanem abban, hogy Isten előbb szeretett minket. Látjátok, a szeretetnek két alapvető formája van! A mi szeretetünk Isten felé és Isten szeretete mifelénk. A két dolog közül melyik az alapvetőbb? Nem az, hogy nekünk szeretnünk kell Istent. Az alapvető szeretet az, hogy Isten szeret minket! Most már kezdjük érteni, hogy mi az a megtapasztalás, amit reggelenként meg kell tennünk? Tüzes betűkkel kell beírni a szívünkbe, hogy Isten szeret minket! Nem csak úgy általánosságban, amikor itt együtt vagyunk tízezren. Isten egyenként szeret minket. Isten végtelen szeretetének mindegyikünk a tárgya és a célja. Ehhez azonban különösen nagy szükségünk van a Szentlélekre, hiszen csak a Szentlélek képes tüzes betűkkel a szívünkbe írni ezt a bizonyosságot: Isten szeret engem... engem... éppen engem!

Most egy kis felfedezőútra indulunk, hogy megnézzük hogyan mutatkozott meg Isten szeretete.

Tegnap kaptam egy nagyon szép könyvet Magyarországról, amelyben gyönyörű képek vannak, többek között egy nagyon szép fénykép található benne a Dunáról. A kép alá ez van írva: „Duna nélkül nem létezne Magyarország." A Duna számotokra az életet jelenti. Azonban föl kell fedeznünk, hogy van egy másik „Duna" is, egy másik hatalmas, széles folyam, amely nemcsak egy-két országon – Ausztrián, Magyarországon, Románián – folyik keresztül, hanem az emberiség egész történelmén. Egy óriási, hatalmas folyó! Az élet vizének folyama! Ez Isten szeretetének a folyama!

Isten szeretete nélkül az emberiség egész története másképp alakulna!

Most keressük meg ennek a szeretet-folyamnak a forrását. Ugye most már megértettétek, hogy milyen „Dunáról" beszélek? Isten szeretetének a folyamáról, amely átfolyik a történelmen.

És ennek a folyónak a forrása a Szentháromságban van. Isten már azelőtt szeretett bennünket, hogy a világ létezett volna.

Egy apró, de számomra nagyon fontos személyes dolgot szeretnék megosztani most veletek. Idejövet találkoztam egy fiatal házaspárral. Nem is beszéltem velük, csak úgy megláttam őket. Látszott rajtuk, hogy régen házasok és hogy a fiatalasszony gyermeket vár. Pillantásaikból ki lehetett olvasni azt a szeretetet, amit a szerelmükből kipattanó új élet iránt éreztek! Ez a gyermek még el van rejtve az édesanyja testében, nem tud semmiről, de máris óriási szeretettel van körülvéve. És ugyanez történik meg végtelen mértékben mindegyi-

künkkel! Mielőtt megszülettünk volna, Isten már gondolt ránk és szeretett bennünket! Ő látott bennünket, terveket, elképzeléseket készített rólunk, úgy, ahogyan – el tudom képzelni –, hogy ez a fiatal pár is különböző terveket, elképzeléseket sző születendő gyermekük számára. Ugyanígy Isten végtelenül csodálatos terveket szőtt mindegyikünk számára!

Pál apostol leírja – az efezusiakhoz írt levél első fejezetében –, hogy mi Isten terve velünk. Aki akarja, olvassa el később! Szent Pál azt írja, hogy Isten már a világ teremtése előtt kiválasztott bennünket, és arra rendelt minket, hogy szentek és szeplőtelenek legyünk az Ő színe előtt. Íme az Isten terve: szeplőtelen és tiszta gyermekei legyünk Istennek, akiket arra rendelt, hogy örökösei legyünk Isten országának.

Tehát láthatjátok, hogy el kell kezdeni önmagunkat evangelizálni! Minden evangelizációnak ez az első lépése.

Természetesen az emberről és a világról van más elképzelés is. Magyarországon is nagyon sokan éltek az ateizmus árnyékában. A világ ateista felfogása szerint, mi csak „véletlenül" létezünk. Az ember egy véletlenszerű jelenség, amely ismeretlen kozmikus és biológiai törvények összejátszásának az eredménye. Csak véletlenül létezünk és ha egyszer eltűnünk, akkor a semmibe fúlunk. A halál mindennek a végét jelenti.

Mint kereszténynek nagyon jól meg kell értenünk a különbséget. Mi azért létezünk, mert a szeretet tárgyai vagyunk!

Sajnos manapság gyakori az a nagyon szomorú jelenség, hogy egyesek „véletlenül" születnek. A szüleik igazából nem akarták őket, csak elhibázták a termékenység napjainak kiszámolását. Ha valaki rájön arra, hogy csak azért jött a világra, mert a szülei „elszámolták magukat", nagyon mély fájdalmat él át. Ám hitünk azt mondja: egyikünk sem létezik véletlenségből!

Hogyha konkrét bizonyítékot akarunk arra vonatkozóan, hogy Isten szeret bennünket, egy nagyon egyszerű módot javaslok ennek megtapasztalására, amely elsősorban a nőknek fog tetszeni. Nézzetek bele egy tükörbe! Nézzétek jól meg magatokat és mondjátok azt: „Ha én létezem, akkor engem szeretnek!"

Annak a bizonyítéka, hogy Isten szeret engem, én magam vagyok!

Nem a könyvekben kell keresni Isten szeretetének a bizonyítékát! Hiszen én magam – hogy én létezem – vagyok a legfőbb bizonyítéka annak, hogy Isten szeret engem!

Most, elhagyva a forrásokat, kicsit sodortassuk magunkat a folyóval a völgyek felé... és elérkezünk a próféták időszakához.

A prófétáknak a Szentírásban az a feladatuk, hogy Isten szeretetéről adjanak tanúságot. Amikor az emberek megfelelően megismerték Istent, akkor Ő kinyilatkoztatja nekik szeretetét.

Most néhány verset olvasunk Ozeás próféta könyvéből (11,1-4):

„Gyermek volt még Izrael,
amikor megszerettem,
Egyiptomból hívtam meg a fiamat.
De minél jobban hívtam őket,
annál inkább eltávolodtak tőlem;
Baaloknak áldoztak,
bálványoknak gyújtottak jó illatot.
Pedig én tanítottam meg járni Efraimot,
a karomon hordoztam;
mégsem ismerték el,
hogy a gondjukat viseltem.
Puha kötelékkel vonzottam őket,
a szeretet kötelékeivel.
Olyan voltam hozzájuk,
mint aki arcához emeli a csecsemőt;
lehajoltam hozzá,
enni adtam neki."

Ebben a versben Isten az irántunk érzett szeretetéről beszél. Méghozzá az atyai szeretet képét használja fel; olyan képeket, amelyek az atyai szeretet jellemzői. Például azt mondja, hogy megtanította járni Efraimot, mint ahogy egy apa teszi. Azt is mondja, hogy Isten olyan, mint egy atya, aki arcához emeli a gyermekét.

Mi az atya szeretetének a jellemzője? Jól figyeljenek a férfiak, mert elsősorban róluk fogok most beszélni! Hiszen annak a módnak, ahogyan Isten atyaként szeret bennünket, modellnek kellene lenni az apák részére, hogy hogyan is kell, mint apa, szeretni.

A pszichológia azt mondja, hogy az atyai szeretet egy olyasfajta szeretet, amely előresegít, ösztönöz... Az apai szeretet abban nyilvánul meg, hogy hozzásegíti gyermekét ahhoz, hogy addig fejlődjön, amíg az érettséget el nem éri. Éppen ezért ritkán fordul elő, hogy apák a gyermekük jelenlétében megdicsérnék őt. Attól tartanak, hogy a gyermek úgy fogja gondolni, hogy már elérkezett a célhoz és nem tanul tovább, nem fejlődik tovább. Ezért az atya mindig kijavítja a gyermekét. A Biblia azt írja: melyik az a gyermek, az a fiú, akit az Atya ne fenyítene, ne intene meg? Persze az atyának nemcsak az a feladata, hogy mindig helyesbítsen és fenyítsen, hanem bátorítást is kell adnia a fiának, hogy így átadja neki a biztonság és a szabadság tudatát, amire a világban szüksége van.

A Szentírás tehát azt mondja, hogy Isten úgy szeret bennünket, mint egy atya: felelősséget érez irántunk, és azt akarja, hogy növekedjünk.

Azonban néhány verssel később Isten szeretete úgy mutatkozik meg, mint egy anyai szeretet (Oz 11,7-9):

> *„Népem gyönge a hűtlenség miatt,*
> *Baalt hívják segítségül,*
> *de az nem emeli fel őket.*
> *Hogyan vethetnélek el, Efraim,*
> *hogyan hagyhatnálak el, Izrael?*
> *Elvethetlek-e, mint Admát,*
> *olyanná tehetlek-e, mint Cebojimot?*
> *Szívem elváltozott,*
> *egész bensőm remeg.*
> *Nem hagyom, hogy fellobbanjon haragom;*
> *Efraimot nem pusztítom el többé,*
> *mert Isten vagyok, nem ember;*
> *a körödben élő Szent,*
> *és nem szeretem a pusztítást."*

Ebben a részben Isten az anyai szeretet képeivel beszél. Azt mondja, hogy meg kellene büntetnie minket a bűneink miatt, de ezt képtelen megtenni, mert egész benseje tele van együttérzéssel irántunk. Isten bensőséges szeretettel szeret bennünket! És ki az, aki bensőséges szeretettel szeret? Az anya! Az anya a bensejéből, a szívéből szereti gyermekét. Ennek az az oka, hogy az ő bensejében formálódott ki az a teremtmény. Ezért az anyai szeretet befogadó szeretet, megbocsátó szeretet, irgalmas szeretet. Bármit is tett egy gyermek – akár a legszörnyűbb dolgot is –, ha hazatér, édesanyja kitárja a karját, hogy szívére ölelhesse. Ezt megteszi, mielőtt még bármiféle szemrehányást tenne neki.

Isten azt akarja mondani nekünk, hogy Ő ezzel a bensőséges szeretettel szeret minket, egy anyai szeretettel. Ám Isten felhasználja a mi tapasztalatunkat arra, hogy beszéljen szeretetéről. Felhasználja a hitvesi szeretet képeit is. A Szentírás tele van olyan részekkel, amelyekben Isten az Ő jegyesi szeretetéről beszél. Maga Jézus is az Egyház jegyesének nyilatkoztatta ki magát. Tehát Isten szeretetének az a sajátos jellemzője is megvan, ami a jegyesi szeretetet jelenti. Erről a szeretetről azt mondja a Szentírás, hogy a halálnál is erősebb és lángjai egy másik világból táplálkoznak.

Mi a jegyesi szeretet jellemzője? Ez egy választás alapján születő szeretet. Azt tudjuk jól, hogy egyikünk sem tudja megválasztani az édesapját vagy az édesanyját. Viszont a házastársát, a jegyesét maga választja. Tehát ez a választási szeretet. Ez azt akarja kifejezni, hogy Isten kiválasztott bennünket. A jegyesek közötti szeretetben benne van a kívánság is, ami azt jelenti, hogy Isten akar, kíván bennünket. Kívánkozik a mi társaságunk után.

Elárulok egy titkot! Tudjátok-e, hogy ki a legboldogabb a Sportcsarnokban lévő mintegy tízezer ember között? Ki örül a legjobban? Maga Isten. Isten boldog azért, mert itt lehet velünk. Sokkal boldogabb, mint amilyenek mi vagyunk amiatt, hogy itt együtt lehetünk. Ahogyan a jegyesek vágynak arra, hogy egymással legyenek, ugyanúgy Isten arra vágyakozik, hogy együtt legyen velünk. Sajnos mi nagyon keveset vagyunk együtt Istennel. Ritka dolog, hogy egy egész napot – mint ahogy ezt ti ma teszitek – Istennek szentelnénk. Ezért jegyezzétek meg jól, hogy Isten ma nagyon boldog! És hogyha a találkozó szervezői más különösebb örömöt nem kapnának vagy megelégedettségben nem volna részük, azt mondom, hogy az legyen az első vigaszuk, hogy Isten mennyire szeret bennünket.

Isten nem viseli el a bálványokat és nem engedi, hogy valakit vagy valamit jobban szeressünk nála, főleg, hogy jobban szeressük a bűnt, mint Istent.

Most folytassuk utunkat ezen a nagy széles folyón... Elérkezünk Jézushoz, aki ezen utazás középpontjában áll.

A zsidókhoz írt levél így kezdődik: Isten a múltban különböző módokon szólt hozzánk a próféták által. Most az idők teljességében Fia által szólt hozzánk. Isten arról a szeretetről beszél itt, amely az Ő Fiában van.

> *Tehát most nem közvetítők útján szól hozzánk, hanem az Ő személyesen jelenlévő szeretete által.*

Most nincs idő arra, hogy Jézus egész életének az eseményeit átgondoljuk, de mégis a következő módon szeretném, ha elolvasnátok az Evangéliumot. Úgy olvassátok, mint Isten irántunk érzett szeretetének a kinyilatkoztatását.

Figyeljük meg Jézus életének egy eseményét, az utolsó vacsorát. Jézus úgy beszél, mintha egy titkot tárna fel az apostolok előtt. Rájuk néz és így szól hozzájuk: nem hívlak többé szolgának benneteket, mert a szolga nem tudja, hogy mit tesz az ura. Nem elégszem meg azzal, hogy szolgának nevezzelek benneteket. Barátaimnak foglak hívni titeket.

> *Barátaim vagytok, mert amit hallottam Atyámtól, azt mind tudtul adtam nektek.*

Barátok... Most ismét egy személyes tapasztalatot mondok el nektek. Egy alkalommal a mostaninál kisebb imatalálkozón vettem részt. Már jó ideje pap voltam és sokszor olvastam és fűztem magyarázatot Jézusnak ezekhez a szavaihoz. Azon az imatalálkozón egy asszony kinyitotta a Szentírást és éppen János apostol evangéliumának 15. fejezetéből ezeket a verseket kezdte el ol-

vasni. Miközben hallgattam ezeket a szavakat – hogy ti az én barátaim vagytok –, nyílként hatolt bele a szívembe ez a szó, hogy „barát". Azon csodálkoztam, hogy erre előbb nem jöttem rá... és elkezdtem magamban mondani, hogy a Názáreti Jézus barátjának hív engem. Az Isten Fia, az Úr barátjának hív engem! Volt akkoriban egy földi barátom – azóta meghalt és a boldoggá avatási eljárása folyamatban van –, aki nagyon kedves volt a számomra és akit nagyra becsültem. Nos, ha ez a földi barátom a barátjának hívott engem, akkor ez nagyon boldoggá tett és úgy éreztem, hogy valami megvalósul bennem. És akkor most mit mondjak, amikor Jézus személyesen barátjának nevez engem!

A nap hátralevő részét úgy töltöttem, hogy ez a hang újból és újból visszhangzott bennem: Jézus a barátjának nevezett engem, én a Názáreti Jézus barátja vagyok! Úgy gondolom, hogy ezzel a szívbéli bizonyossággal az ember akár tűzbe is menne... Én nagyon-nagyon boldog lennék, ha valamelyikőtök a nap hátralevő részét azzal töltené, hogy magában ismételgetné:

„Én a Názáreti Jézus barátja vagyok, Jézus barátja vagyok..."

Azt kérem tőletek, hogy addig ismételjétek ezt, amíg a szívetekbe nem hatol ez a bizonyosság, mert ez a bizonyosság megváltoztatja az életet, mindent átformál.

Jézus az Ő szeretetét azzal koronázta meg irántunk, hogy odaadta az életét. Miközben keresztre feszítették, azt mondta: Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják mit cselekszenek. És látjátok, hogy azok, akik keresztre feszítették Jézust, ők is üdvözültek, ők is a paradicsomban vannak. Az elképzelhetetlen, hogy Jézus imádkozott értük és az Atya ne hallgatta volna meg ezt az imát!

Tehát, ha van köztetek valaki, aki nagyon bűnösnek érzi magát és azt gondolja, hogy túl erősen és túl gyakran elárulta Jézust, emlékezzen arra, hogy Jézus imádkozik érte és kéri az Atyától, hogy bocsásson meg neki!

Lassan elérkezünk utazásunk során a torkolathoz, a folyó torkolatához... A Duna a Fekete-tengerbe ömlik. Ez a lelki Duna, Istennek ez a hatalmas folyama nem egy kis tengerbe ömlik, hanem az örökkévalóságba torkollik. Ebből lesz az örök élet, egy óceán. Engedjük, hogy Isten szeretetének ez a folyama magával ragadjon az örökkévalóság óceánja felé!

Mit gondoltok, mi a legkézenfekvőbb, legalapvetőbb következtetés, amit le kell vonni akkor, ha Isten szeretetéről beszélünk? Mi a közvetlen következmény? Tudom, sokan azt gondolják, az első teendő az, hogy viszontszeressük Istent. Tehát az első parancs: szeresd Uradat, Istenedet teljes szívedből, teljes elmédből, minden erődből. Nem ez, nem ez a legfontosabb dolog. Mások azt gondolják, hogy ha Isten szeret bennünket, akkor nekünk szeretnünk kell embertársainkat. János evangéliumában írva van, hogy ha Isten ennyire szeretett bennünket, nekünk is szeretnünk kell egymást. De nem, mégsem ez a legfontosabb dolog. Tehát nem az a legfontosabb, hogy akkor egymást szeretnünk kell.

Valami megelőzi mindezeket. Nem én találtam ki, János apostol mondja nekünk, miután első levelében Isten szeretetéről beszél és miután azt mondja, hogy az első az, hogy Isten szeretett bennünket és nem az, hogy mi szerettük az Istent. Ezzel az ünnepélyes és csodálatos mondattal fejezi be: megismertük a szeretetet, amelyet Isten oltott belénk és hittünk benne. Hittünk Istennek az irántunk való szeretetében.

Tehát mindent megelőz a hit. Hinni azt, hogy Isten szeret bennünket.

Tehát a parancsok előtt a keresztény vallásban ott van az adomány. Tehát azelőtt, hogy mi valamit tudunk vagy csinálunk Istenért, a kereszténység ezt megelőzően arról beszél, amit Isten tett értünk. Soha ne felejtsétek el, hogy a keresztény hit ajándék, kegyelem! Nem mindenekelőtt parancsok, kötelezettségek, szemrehányások és büntetések sorozata.

Ezt hangosan, kiáltva kell kimondani, mert a keresztények – lehet, hogy itt Magyarországon is – egy olyan képet hordoznak magukban Istenről, amely nem egyezik meg a Jézus Krisztus által mutatott képpel.

Mi, papok, felelősek vagyunk ezért a helytelen istenképért, mert egy olyan Istent mutatunk be, aki minden pillanatban parancsokat osztogat nekünk vagy pedig büntetésekkel fenyeget bennünket. Azt a képet ültetjük az emberekbe: ha megteszitek ezt vagy azt, ha megtartjátok ezt meg azt a parancsot, talán Isten elvezet benneteket a paradicsomba, talán megnyeritek a boldogságot. De ez nem igaz!

Az élet, a paradicsom Isten ajándéka! Isten ingyenes ajándéka!

Az biztos, hogy ha valaki ezt az ajándékot megismeri, akkor belső késztetést érez arra, hogy a parancsokat megtartsa. De nem azért teszi meg a parancsokat, mert általa nyeri el az üdvösséget, hanem mint az üdvösség hatása jelentkezik a parancsok megtétele.

Végezetül egy nagyon szép terápiát – gyógymódot – ajánlok nektek. A betegségeknek – testünknek megfe-

lelően – sokféle gyógymódra van szüksége és a lelkünknek is szüksége van arra, hogy kezelésben részesüljön. Az egyik ilyen terápiának az alapja Isten szeretete. Szent Pál megmagyarázza nekünk, hogy mire gondoljunk (Róm 8,35-37).

> *„Ki szakíthat el bennünket Krisztus szeretetétől? Nyomor vagy szükség? Üldöztetés vagy éhínség, ruhátlanság, életveszély vagy kard? De mindezeken diadalmaskodhatunk őáltala, aki szeret minket. Biztos vagyok ugyanis benne, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelemségek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmasságok, sem magasság, sem mélység, sem egyéb teremtmény el nem szakíthat bennünket Isten szeretetétől, amely Krisztus Jézusban, a mi Urunkban van."*

Próbáljuk megérteni, hogy miről is beszél Szent Pál ezekben a sorokban. Ez nem egy elvont diskurzus, Szent Pál itt saját múltjára gondol vissza és meglátja abban a fájdalmas és válságos időszakokat. Úgy írja le őket, mint nyomor, szükség, éhínség, ruhátlanság, kard és így tovább. Tudjuk, hogy ezek Szent Pál valóságos megtapasztalásai, amiről a korintusiakhoz írt 2. levelében is beszél. Szent Pál visszagondol életének legnehezebb, legkeményebb időszakaira, de mindezt Isten szeretetének a fényében vizsgálja! Vagyis ezen a bizonyosságon keresztül szemléli őket. Ez a bizonyosság, hogy Isten Jézus Krisztus által engem szeret. S hallottuk a következtetést – ami egy győzelmi mámor –, hiszen azt kiáltja: mindezeken diadalmaskodunk, győzedelmeskedünk!

Most pedig alkalmazzuk ezt a gyógymódot saját magunkra. Arra kérlek benneteket, hogy vizsgáljátok át a múltatokat. Mindnyájan, ahelyett, hogy engem néznétek, saját magatokba nézzetek. Próbáljatok visszaemlékezni életetek legkeserűbb élményeire: a csalódásokra, amelyek értek benneteket, a családi nehézségekre, az egészségi problémákra, a külsőtök problémájára. Azt értem a külső problémáján, hogy vannak fiatal fiúk és lányok, akik egész életükben azon gyötrik magukat, hogy valamilyen külső szépséghibájuk van. Nincs olyan hajuk vagy nem olyan az orruk, mint amilyet szeretnének, s így önmagukról negatív képet alakítanak ki. Nem fogadják el saját magukat. Mindezeket át kell gondolnunk és bele kell dobnunk Isten szeretetének a kemencéjébe. Azt kell mondanunk magunknak:

> *Isten úgy szeret engem, ahogy vagyok! Úgy, ahogy vagyok! Isten szeret engem! Semmi sem kedvetleníthet el, semmi sem bátortalaníthat el!*

Képzeljük el, hogy itt a Sportcsarnok közepén van egy tüzes kemence – valójában ott is van, az Isten szeretete. Mindnyájan húzzátok ki magatokból ezeket a fájdalmakat és keserűségeket. Isten azt akarja, hogy senki se térjen haza úgy, ahogyan idejött. Ő azt akarja, hogy senki ne vigye haza magával azokat a terheket, amiket idehozott. Isten ezt nem akarja. Isten meg akar szabadítani bennünket! Azt akarja, hogy táncolva menjünk haza! Énekelve! Mert fölfedeztétek Isten szeretetét! Ha Isten velünk, ki ellenünk?

Most imádkozzunk együtt:

> *„Uram Jézus, hálát adok Neked, mert feltártad előttünk az Atya szeretetét! Jézus, hálát adunk Neked, mert meghaltál értünk a kereszten! Szereteted legmagasabb bizonyítékát adtad. A kereszten odaadtad nekünk anyádat is. Uram Jézus, hálát adunk Neked azért, hogy nekünk adtad a Szentlelket és hogy ez a Szentlélek szívünkbe hozza az Isten szeretetét! Hálát adunk Neked, Urunk Jézus, hogy idehívtál bennünket és még egyszer újból kinyilatkoztattad szeretetedet!"*

És most mindnyájan mondjátok együtt! Kórusban, hangosan ismételje mindenki:

> *„Isten a szeretet! Mi hittünk Isten szeretetében! Amen."*

P. Raniero Cantalamessa O.F.M.

»De mi lehet nagyobb és drágább a földön, mint a Szentlélek ajándékai, melyeket fentről kaptunk a Szent Keresztség szentségében?«

Szárovi Szent Szerafim

ISTEN SZERET MINKET

BESZÉLGETÉS

• INTERJÚ DEMBOWSKY PÜSPÖKKEL •

BRONISLAW DEMBOWSKY Wloclawek megyéspüspöke, a hittudományi főiskola filozófia professzora, a lengyel katolikus karizmatikus megújulásnak a püspökkari konferencia által megbízott felelőse. A római székhelyű katolikus karizmatikus koordinációs központ (ICCRS) kelet-európai megbízottja.

• *Mit jelent Önnek, mint a filozófia professzorának, a karizmatikus megújulás?*

¤ A karizmatikus megújulást gyakran kíséri az a vélekedés, hogy ez valami irracionális dolog. De hát a keresztény hitről ugyanezt tartják egyesek, hogy irracionális. Ugyanakkor a hitnek köszönhetően ismerhetjük meg mi emberek azt, amit ésszel nem lennénk képesek megismerni. A hit által tudhatunk meg többet az ember Istenhez való viszonyáról, sőt az Isten emberhez való viszonyáról is. Sokkal több ez, mint amennyit ebből az ész megérteni képes.

Igen sok éven keresztül foglalkoztam a filozófia kérdéseivel és ezen belül is a hit intellektuális alapjai érdekeltek. A filozófia eszközeivel eljuthatunk arra a felismerésre, hogy mindenképpen léteznie kell Istennek, azaz egy olyan erőnek, aki a világ létezése elsőszámú okaként nevezhető meg. De arról, hogy ez az Isten egyben egy szerető Atya is, erről már csak a hiten keresztül szerezhetünk tudomást és tapasztalatot. A karizmatikus megújulás ezt a mi hitünket eleveníti meg.

Én a karizmatikus mozgalomnak személyesen azt köszönhetem, hogy intellektuálisan nem alacsonyabb, hanem magasabb szintre jutottam. Mindaz, amire a filozófia engem megtanított, bennem maradt és hitem továbbra is támaszkodik a filozófia érveire, de mindezt átfogja az élet, Isten gyermekének örömteli élete, amelyet élek.

• *Mi a karizmatikus megújulás szerepe keleten és nyugaton?*

¤ Ez a kérdés nemcsak a karizmatikus megújulásra, hanem az egész kereszténységre vonatkozik, arra, hogy mit jelent a keresztény hit egy nép, illetve az egyház számára. Mint már említettem, a karizmatikus megújulás a hit, a keresztény élet megújulását jelenti. Itt minden nemzetnek megvan a maga sajátos küldetése, de ez a szerep mindenhol megtalálható. Ennek a legfontosabb része Krisztus testének az építése. Ebben tud segíteni a karizmatikus megújulás. Európának ebben a közép-keleti térségében, ahol mi élünk, nagyon sok probléma van. Egy közülük a megoldatlan kisebbségi kérdés. Szinte minden népnek megvan a maga kisebbsége. Lengyelországnak is. Lengyel kisebbség él Litvániában, Németországban, Fehér-Oroszországban, Szlovákiában és egy kevés Csehországban is. Nagyjából ezen népek kisebbségei Lengyelországban is megtalálhatóak.

Tudom, hogy hasonló helyzetben vannak a magyarok Szlovákiában, Romániában és máshol is. Na most az elmélyült keresztény hit – márpedig széles körben elismert tény, hogy a karizmatikus megújulás, a Szentlélekben való megújulás elmélyíti a keresztény hitet – elvezethet bennünket oda, hogy ezeket a nehéz problémákat szeretettel oldjuk meg. A szerencsétlen jugoszláviai példából is tudjuk, hogy a gyűlöletet segítségül híva ezeket a problémákat megoldani nem lehet. Mindez persze nem is a karizmatikus megújulásra szabott speciális feladat, hanem ez lenne a kereszténység feladata akkor, ha az ember komolyan venné saját kereszténységét.

Én abban reménykedem, hogy a karizmatikus megújulás hozzásegít minket ahhoz, hogy keresztény hitünket komolyan vegyük. Mind értelmünkkel, mind pedig szívünkkel. Ez természetesen a tetteinkben is meg kell hogy látszódjék, mert ha az én szívem és értelmem már kellőképpen átformálódott, akkor a cselekedeteimnek is át kell formálódnia.

• *Milyen a karizmatikus mozgalom és más mozgalmak viszonya?*

¤ Minden mozgalomnak megvan a maga specialitása. Én, mint püspök, nagyra értékelek és szeretek minden olyan mozgalmat, amely a hitünk megújulását szolgálja. Ugyanakkor leginkább a karizmatikus mozgalomhoz tartozónak vallom magamat.

Tevékenységem is ideköt, de azt hiszem nehéz lenne összehasonlításokat tenni vagy netán az egyiket a másikhoz képest értékelni. Mert kérdem én, mi a különbség egy jó rozskenyér és egy fehér zsömlecipó között? Egyikünk a zsömlét szereti, másikunk pedig a rozske-

nyeret. Mindkettő az ember egészségének táplálását szolgálja.

• *Milyen a karizmatikus megújulás és az egyház viszonya?*

¤ Mindig fontosnak tartom hangsúlyozni, hogy a karizmatikus megújulás az egyházban spontán jött létre. Az egyház vezetői, vagyis a püspökök és a Szentszék örömmel fogadják a hit megújulását. A hitbeli megújulás pedig egyaránt jelenti az evangelizáció gyümölcsét és ugyanakkor arra készteti az embereket, hogy tovább vigyék az evangelizáció munkáját és ezt jól csinálják. Tehát már VI. Pál pápa, amikor a karizmatikus megújulással találkozott, azt mondta, hogy ez az egyház reménysége. Ezt a reménységet ő a hitbeli megújulásban látta.

De mondhatok erre egy lengyel példát is. Nevezetesen azt, hogy a nyolcvanas évek végén történt változások nyomán a papokat beengedték nálunk a börtönökbe is. Nálunk a börtönpasztorációval megbízott pap kicsit viccelődve azt mondta, hogy két dolog bizonyosan megváltozott Lengyelországban a korábbiakhoz képest, méghozzá pozitív irányban. Az első az üzletek képe, a másik pedig a börtönpasztoráció, amely azelőtt egyáltalán nem létezett, most pedig működik. Nos ez az atya, aki még a szemináriumi évek óta jó barátom, egy adott pillanatban ezt mondta nekem: „Mondd meg azoknak a te »lelkeseidnek«, vagyis a Szentlélekben való megújulásban résztvevőknek, hogy a papoknak a világiak segítségére van szükségük ebben a munkában." Én a kérést elő is hoztam az országos vezetők találkozóján. Azóta majdnem minden pap az ország szinte valamennyi börtönében világi segítőkkel dolgozik, akik a raboknak hittanórákat tartanak. Ennek az lett az eredménye, hogy még most szeptemberben bérmálni fogok a Wloclawek-i börtönben harminc fiatal rabot. Hiszen ezek a rabok nagyon különböző emberek. Arra is kell gondolnunk, hogy vannak közöttük olyan fiatal fiúk és lányok, akik valamilyen butaság elkövetése miatt egy-két éves ítéleteket kaptak, de alapjában ezek rendes emberek, és arra kell ügyelnünk, hogy a börtön el ne rontsa őket véglegesen. Ebben a munkában egy pap világi segítők nélkül nem sokat tehet. Igaz, hogy jön, elvégzi a misét, de ki készíti fel az embereket erre a szentmisére? Így például Wloclawekben egy fiatal, aktív szerzetesnő vezetésével van egy külön közösség, akik börtönpasztorációs munkával segítenek.

Tehát megismételném ugyanazt a gondolatot, amit már elmondtam. Ha a Szentlélekben való megújulás hitbeli megújulást eredményez, akkor a hitbeli megújulás jó gyümölcsöket terem.

• *Van-e még valami, amit szívesen elmondana nekünk?*

¤ Mindenek előtt szeretném nagy szeretettel üdvözölni azokat, akik szavaimat olvassák majd. És szeretném megerősíteni őket abban a hitben, amiben Raniero Cantalamessa atya is megerősített minket, hogy az Isten szeret minket! Együtt és külön-külön is! Köszönöm.

(Az interjút Poór Tünde készítette.)

SZERETETTEL NEKTEK AJÁNDÉKOZOM JÉZUST

ELMÉLKEDÉS

„Drága Gyermekeim! Örvendjetek velem! Szívem örvend Jézusban, és ma Őt szeretném nektek adni. Drága gyermekeim! Szeretném, ha mindnyájan kitárnátok szíveteket Jézus felé és Őt szeretetből nektek adhatnám. Drága gyermekeim, szeretném, ha Jézus átformálna, tanítana és megőrizne mindenkit Istennek: így Ő kinyilatkoztathatná magát bennetek. Mindig a szívből jövő, őszinte imádkozásra hívlak benneteket, hogy imádságotok találkozás legyen Istennel. Istent tegyétek az első helyre munkátokban és a mindennapi életben is. Ma a legnagyobb komolysággal kérlek benneteket, hallgassatok meg és tegyetek mindent úgy, ahogy kérem tőletek. Köszönöm, hogy követtétek hívásomat!" (Medjugorje – 1987 december 25.)

Karácsony. Minden szívet öröm jár át. Ezen az ünnepen az emberi szívek nyitottabbak Isten és a felebarátok felé. A parázsló szívek ezen a napon égni kezdenek és sok hideg szív kissé felmelegszik. Isten úgy jön a világra, mint egy egyszerű édesanya gyermeke. Ez az oka sok ember megváltozásának, amit sajnos csak rövid ideig figyelhetünk meg. Mária arra kér minket, engedjük, hogy Isten kinyilatkoztassa magát bennünk, és hogy azzal a szeretettel fogadjuk Őt, amivel Mária felajánlja nekünk. Karácsonykor ez nem fog nehezünkre esni, mert ezen a napon az ember inkább kész az imádságra, és az imádság által létrejöhet az igazi találkozás. De szívünknek nemcsak karácsonykor kellene nyitottnak lennie. Ezért Mária felszólít bennünket, hogy Istent tegyük az első helyre életünkben, és mindent dobjunk el, ami akadályozza, hogy gondolatainkban, szavainkban és tetteinkben Isten foglalja el ezt a helyet. Isten gyermekké lett és itt van közöttünk. Isten felfogható, mert egyszerű és el tudjuk fogadni, mert Ő is elfogadott minket. Isten az élet és az út, Ő a világosság és az igazság. Ezért nagy örömmel és teljes komolysággal kell döntenünk mellette, és követnünk szavát.

Az Istenanya örömre szólít fel minket. Az ő emberi örömének oka Jézus Krisztus jelenléte, aki előtt szeretettel megnyitotta a szívét. Mária ismeri örömének okát, és ezért szólít fel minket is, hogy nyissuk meg szívünket Jézus előtt. Mária Jézust ajándékként fogadta Istentől. Isten szeretettel adta neki önmagát. Mária a szeretettel fogadott ajándékot továbbadja másoknak, hogy az még nagyobb lehessen. Mária azzal a kívánsággal ajánlja fel nekünk Jézust, hogy gazdagítsa életünket, mert Mária élete is gazdagabb lett, amikor elfogadta Isten ajánlatát. Nem az fogadja el Istent, aki jó, hanem aki jobbá szeretne lenni. Nem akkor jön Isten, ha megváltozik az életünk, hanem amikor megnyitjuk előtte a szívünket. Akkor jön, ha megnyílunk előtte, hogy megváltoztassuk az életünket. Azért jön hozzánk, hogy tanítson és vezessen, és aki engedi, hogy tanítsa és vezesse őt, az a létező legjobb iskolába jár. Ebben az iskolában a legmélyebb bölcsességhez jut el, és a legszebbet, a szeretetet kapja ajándékba. A karácsony öröme legtöbbször rövid ideig tart, mert az ember túlságosan gyorsan engedi magát eltéríteni a helyes úttól. A gonosz lélek távol tart minket attól, hogy Istennel járjuk utunkat, Istennel, aki útitársunk és a szenvedésben társunk lett. Mária is társunk az úton és a szenvedésben anyánk és tanítónk. A karácsony olyan idő, amit nem tölthetünk el jobban, mint Jézussal és Máriával. Istennel járni utunkat azt jelenti, hogy a szeretet és a béke útján járunk.

„Azon a vidéken pásztorok tanyáztak kinn a szabadban és éjszaka őrizték a nyájukat. Egyszerre csak ott állt előttük az Úr angyala és az Úr dicsősége beragyogta őket. Nagyon megijedtek. De az angyal bátorította őket. »Ne féljetek! Nagy örömet hirdetek nektek és az egész népnek: Ma született az Üdvözítő Dávid városában. Ő a Messiás és az Úr. Ez a jele: Kisdedet találtok pólyába takarva és jászolba fektetve.« Hirtelen nagy mennyei sereg vette körül az angyalt. Dicséretet énekeltek az Istennek: »Dicsőség a magasságban Istennek, és békesség a földön a jóakaratú embereknek.«” (Lk 2,8-14)

P. Slavko Barbarics

„Drága Gyermekeim! Hallgassatok rám, mert szólni szeretnék hozzátok és arra szeretnélek meghívni titeket, hogy legyen nagyobb hitetek és bizalmatok Istenben, aki mérhetetlenül szeret benneteket. Kicsinyeim, ti nem tudtok Isten kegyelmében élni, ezért újra meghívlak titeket mind, hogy Isten szavát a szívetekben és a gondolataitokban hordozzátok. Kicsinyeim, családotokban tegyétek látható helyre a Szentírást és olvassátok és éljétek. Így tanítsátok gyermekeiteket, mert ha nem vagytok számukra példa, akkor istentelenné válnak. Elmélkedjetek és imádkozzatok, akkor Isten meg fog születni szívetekben, és szívetek örömmel telik meg. Köszönöm, hogy követtétek hívásomat!” (Medjugorje – 1996 augusztus 25.)

MINDEN KEDVES OLVASÓNKNAK KEGYELEMTELJES KARÁCSONYI ÜNNEPEKET KÍVÁNUNK!

IMÁDKOZNI CSAK IMÁDKOZVA LEHET MEGTANULNI...

TANÍTÁS

Sok keresztény számára a belső ima elérhetetlennek tűnik, s azok osztályrészének látszik, akiket a szerzetesek imádkozó elitjének tartanak. Mindazonáltal *„a belső ima olyan adomány, kegyelem"* (A Katolikus Egyház Katekizmusa, 2713), amelyet az Úr gyermekei mindegyikének megad. Mielőtt megkísérelnénk a belső ima különböző jelentéseinek megközelítését, pontosan meg kellene határozni, mit is takar ez a fogalom.

A belső ima **csend**, *„az eljövendő világ szimbóluma"* (Ninivei Izsák, tract. Myst. 66, idézve a Katekizmusból), **csend**, melyben a fiúság Lelke Jézus imájához társít bennünket (vö. A Katolikus Egyház Katekizmusa, 2717). Ebben az értelemben a belső ima egész egyszerűen communio: egyedül Krisztus tudja imádni az Atyát, de a *„gyengeségünkben segítségünkre siető Lélek"* kinyilatkoztatja a Fiút, és az Ő imájában részesít minket.

Az biztos, hogy az Úr mindig jelen van bennünk, de a belső ima olyan sajátos idő, melynek folyamán tudatosan és akaratunkkal is megpróbáljuk egész személyünket, lényünket, minden érzékünket e felé a bennünk lakó jelenlét felé fordítani. Ekkor lehet szabad az Úr, hogy cselekedjék bennünk, szabad, hogy önmagához hasonlóvá alakítson minket (conformation).

Fontos, hogy ugyanakkor azt is pontosítsuk, hogy a belső ima előfeltételezi a hitet: hogy a belső ima csak a hit szintjén élhető, nem pedig az érzékelhető valóságok, az érzelmi világunk, érzelmeink vagy kívánalmaink szintjén. Éppen azért nem képzelhető el belső ima küzdelem nélkül. Hiszen mindig készen állunk arra, hogy érzékelhető és azonnali kielégülésekre áhítozzunk, melyeket a belső ima nem nyújt, és az is természetes, hogy mindenféle kifogást találjunk, hogy az Úrral való találkozás ezen pillanata alól kibújjunk: fáradtság, hát- vagy fejfájás, szórakozottság, üresség vagy az ima hiábavalóságának érzése, a mindennapi feladatok teljesítésének gondja... Mindezen akadályok ellen csak egy orvosság van: pillanatról pillanatra összeszedni, újra kézbe venni magunkat, hogy fáradhatatlanul az Úr felé forduljunk anélkül, hogy bármi is elbátortalanítana s így elfordítana az imától... egyszóval: az állhatatosság.

De hogyan jussunk el odáig, hogy – lelki kifejezéssel élve –, „belső imát" végezzünk? Imádkozni csak imádkozva lehet megtanulni. *„Isten"* – mondja Klimaki Szent János –, *„annak adja meg az imádság adományát, aki imádkozik."* Egyedül a lényünk legmélyén rejtőző Szentlélek képes bennünket megtanítani imádkozni. Szüntelenül könyörögnünk kell hozzá, és hittel kérnünk az Úrtól az ima e kegyelmét.

A **„BELSŐ IMA"** tehát egy összefoglaló kifejezés, amely különböző imaformákat takar. Közülük négyet említünk meg, melyeket a közösségben (Ágacska) nap mint nap megélünk és amelyeket most megkísérelünk meghatározni. Ezek: a **szentségimádás**, a **közbenjárás**, **Isten Igéjének hallgatása** és a **természetben való ima**.

◇◆◇◆◇◆◇◆◇◆◇◆◇

„Veletek vagyok az idők végezetéig" (Mt 28,20): Krisztus jelen akart maradni Egyháza számára, annak teljes földi zarándokútja alatt, és amint kortársainak valóságos testben mutatkozott meg, úgy mutatkozik ma meg szemünk előtt az átváltoztatott Kenyérben. Ferencben égő vágy lakott, hogy Istent test szerint lássa és imádni tudta az eucharisztiát, a Lélek szemével nézni Őt s benne meglátni a valóságosan jelenlevő Úr testét.

Az **ADORÁCIÓT** nagyon egyszerűen úgy lehetne meghatározni, mint az Isten transzcendenciája és közelsége (immanenciája) által egyszerre megragadott ember válaszadását. Még ha ez a válaszadás néha spontán is lehet, a leggyakrabban tudatos, akart és keresett... lehet spontán is, ugyanis előfordul, hogy amint az Oltáriszentséghez közeledünk s benne a hit által meglátjuk Krisztus Testét, ez a minket felülmúló misztérium megragad bennünket. Gyakrabban azonban erőfeszítést kell tennünk, hogy ne szokjuk meg a Valóságos Jelenlétet, erőfeszítést kell tennünk, hogy újra a hit szintjére helyezkedjünk, túllépjünk azon, amit testi szemünk lát, azért, hogy az átváltoztatott Kenyérben fölismerjük az Úr Testét.

Az biztos, hogy az adoratio órája alatt ezer kísértés ostromolhat bennünket s ettől nem kell megijednünk. Közülük leggyakoribb az unalom, a szárazság érzete, a figyelem hiánya, olyan gondolatok, melyek úgy tűnik, üldöznek minket... Az a fontos, hogy minden pillanatban

összeszedjük magunkat, s a folytonos éberség állapotában igyekezzünk maradni. Az Ostyára szegezett tekintetünk nem elhanyagolható segítség ebben.

A legfontosabb az, hogy semmiképp ne bátortalanodjunk el, s a kitűzött idő végéig jelen maradjunk az Úr előtt. Ha egy órát kell jelenlétében maradnom, végig ott maradok, még ha többször kézbe is kell vennem magam, még ha olyan érzésem is van, hogy semmi nem történik... Bizakodom, hogy az Úr jelenléte megszentelő, tudom, hogy Ő dolgozik a rejtekben és a csendben, s még ha nem is érzek semmiféle érzékelhető és azonnali kielégülést, mélységes béke áraszt el, hogy hűséges voltam hozzá; annak az öröme, hogy lelkiismeretem szerint önmagam legjobbját adtam; annak az öröme, hogy ottmaradtam Őérte, egyszerűen mert *„Ő az én Istenem és mindenem benne van."*

A kezdők gyakran rendkívüli jelenségeket keresnek: eksztázisokat, lelki felemelkedéseket, kinyilatkoztatásokat, látomásokat... Márpedig aligha van itt szó erről. Igaz, a nagy misztikusok részesülhettek különleges kegyelmekben – egyébként anélkül, hogy keresték volna ezeket –, de akárhogy is legyen, mindezen jelenségek nem elsődlegesek, nem a lényeget alkotják...

Az adoráció egyszerűen az Úrral való communio, közösség, mely csak ama küzdelem végén lehet tényleges (valóságos), amit az Úr Testével való hűséges és kitartó érintkezéseinkkor vívunk meg: az Úr által van szabad utunk az Atyához, s e küzdelem az, mely megtisztít bennünket, s amely lassacskán felszabadít érzékeinktől s rávezet a nagyon konkrét hitcselekedetek megélésére.

E communio, melyet az Úrral élünk, alapozza meg az egymással való közösségünket, s építi a Közösséget, az Egyházat, a Misztikus Testet. A szenvedő Szolga misztériumában veszünk részt. Imánk hitelességét annak első gyümölcse, a szeretet igazolja, melyet abban a mértékben tudunk megélni, amennyiben elfogadjuk, hogy Krisztus megtört Testének egy részecskéjévé tegyen bennünket...

„Amint te, Atyám bennem vagy és én Tebenned, úgy legyenek ők is egy mibennünk azért, hogy a világ elhiggye, hogy Te küldtél engem" (Jn 17,21).

Tudjuk, hogy Krisztus valóságos jelenléte az átváltoztatott Kenyérben messze felülmúlja felfogóképességünket, valamint az idő és tér kategóriákról alkotott képzeteinket... ne időzzünk hát kérdéseinknél, sőt mi több, kételkedéseinknél, s ne várakozzunk a misztérium megértésére ahhoz, hogy befogadjuk azt... E Valóságos Jelenlétről *„nem érzékeink által értesülünk"* – mondja Szent Tamás – *„hanem egyedül a hit által, mely Isten tekintélyére támaszkodik."* Tegyük magunkévá Szent Cirill e szavait: *„ne kérdezd magadtól, hogy ez igaz-e, hanem fogadd inkább hittel az Úr szavait, mert Ő, aki az Igazság, nem hazudik."* Ha elfogadjuk, hogy alázatosan jelenlétében maradunk, s ezért vállaljuk a lelki küzdelembe való belépést, akkor a Krisztussal való mind mélyebb communio által, aki az általa megélt misztériumok ismeretének útján előrevisz minket, lassacskán megízlelhetjük s megláthatjuk, milyen jó az Úr.

◇◆◇◆◇◆◇◆◇◆◇◆◇

A belső ima – amint azt már pontosítottuk – az a csend, melyben a fiúság Lelke Jézus imájához társít minket. Ez különösképpen igaz a belső ima azon formájára, amelyet általában **„KÖZBENJÁRÁSNAK"** nevezünk.

E bizonyosságot hordozva, mely szerint *„Krisztus magába a mennybe lépett be, hogy most Isten színe előtt közbenjárjon értünk"* (Zsid 9,24), engedem, hogy megragadjon Ő, aki egyesít engem közbenjárásával azokért az emberekért, akiket megváltani jött... Hagyom magam Krisztus közbenjárásával egyesíteni: ez pontosabban azt jelenti, hogy engedem az Urat imádkozni magamban e világért, *„mely együtt vajúdik a teremtéssel"* (Róm 8,22). Nem arról van szó, hogy egy órán keresztül ismételgetem az Egyház és a világ összes imaszándékát, vagy azokat, melyek különösképpen rám lettek bízva... A belső ima ezen ideje alatt Krisztus a minden nép iránti egyetemes szeretetének dimenzióira nyitja meg szívemet.

Vajon ez azt jelenti, hogy imám nem ölt testet, azaz kívül áll azon az időn és téren, amelyben élek? Biztos, hogy nem: amikor az Egyház és a világ nagy eseményeit a kapott hírekből megtudom, amikor valaki egy imaszándékot bíz rám... mindezt szívembe fogadom, a belső ima ideje alatt pedig mindezek az imaszándékok ott vannak jelen, anélkül, hogy egyáltalán szükséges lenne emlékezetbe vésni vagy felsorolni őket! Egyszerűen ott vagyok, csendben, az Úrral, átadva Neki a világot, melyhez emberi mivoltomnál fogva teljességgel tartozom.

Ez az imaforma szintén küzdelem helye. A már felidézett szokásos szétszórtságokon kívül, melyek megnehezítik a csendben való megmaradást, itt még felléphet a haszontalanság, az ima kudarcának az érzése, mert gyakran úgy hiszem, nem találtam meghallgatásra... Itt ismét arra vagyok híva, hogy az ingyenesség lendületében hittel imádkozzam anélkül, hogy imám gyümölcsözőségével foglalkoznék. Emlékezve, hogy az ima nem arra való alkalom, hogy Istentől olyan dolgot kérjek, mely többé-kevésbé árnyaltan testem kielégítését célozza. Sőt, az Úr arra hív, hogy a rám bízott valamennyi imaszándékot egyre tisztábban, egyre kiüresedettebben fogadjam szívembe.

Ha legfőbb vágyam az, hogy *„Isten legyen minden mindenben"*, lassanként megtanulom az imaszándéko-

kat a bizalom lendületében bemutatni az Úrnak, amint Mária tette Kánában, a bizalom lendületében, mely megszabadít minden szorongástól és annak minden kísértésétől, hogy azt gondoljam, én cselekszem az ima által... S ekkor az ima a megtisztulás helye lesz, a gyógyulás helye, az Úr akarata befogadásának helye – ami valójában, s nem az, aminek én szeretném –, hely, ahol megnyílok a kegyelemre.

◇◆◇◆◇◆◇◆◇◆◇◆◇

A belső imának abban a formájában, melyet **„ISTEN SZAVA HALLGATÁSÁNAK"** nevezünk, a legfontosabb mozzanat: a befogadás mozzanata... Krisztus magatartását, viselkedését fogadjuk be, aki maga is az Atya szüntelen hallgatója. Itt is küzdelem kell, hogy megmaradjak az odahallgatás állapotában, ahonnan fakadhat egy ige, de tudva azt, hogy nem feltétlenül szükséges az, hogy ez az ige fakadjék... Ami feltétlenül szükséges az az, hogy hagyjam élni magamban Krisztus személyét, a testté lett Szót.

Ha az imaóra kezdetén ténylegesen megadatik számunkra egy ige, felléphet a veszély, hogy a belső ima óráját elmélkedési vagy szövegelemzési órává alakítjuk. Az biztos, hogy az Írás tanulmányozása fontos, sőt nélkülözhetetlen a felhasznált szövegkutatások módszereihez folyamodva, melyeket általánosan „új kritikának" nevezünk – de ez a tanulás nem benső ima.

Ha egy ige megadatik, engedem, hogy dolgozzék bennem, átitasson... anélkül, hogy tudni akarnám, miért pont ezt az igét kaptam. A kísértés itt az, hogy én magam keressek az elvárásaimnak megfelelő igét ahelyett, hogy szabadságot adnék az Úrnak, hogy úgy adja át nekem Önmagát, amint azt Ő jónak látja.

Egy másik kísértés lehet, hogy kisajátítom a nekem adott igét, vagyis a magam módján értelmezem, kiemelve azt szövegösszefüggéséből. E buktatók elkerülése végett fontos, hogy a belső imaórákon kívül gyakran és rendszeresen táplálkozzam Isten Igéjével. Egyedül a Szentírás szorgalmas és folyamatos tanulmányozása képes megóvni attól a veszélytől, hogy Isten Igéjét a saját elgondolásom szerint értelmezzem.

◇◆◇◆◇◆◇◆◇◆◇◆◇

Az imának a már említett három formája szerinti első megközelítése után biztosan állíthatjuk, hogy minden belső ima alapja az önmagunktól való kiüresedés, melyhez az a kizárólagos vágy vezet, hogy Istent fogadjuk be életünkbe.

A TERMÉSZETBEN VALÓ BELSŐ IMÁDSÁG pedig jó kiindulópont ahhoz, hogy a szentségimádás, a közbenjárás és Isten szavának hallgatása idejének igazságát ellenőrizhessük.

Ugyanis, amikor a természetbe megyek imádkozni, érzékeim erősen érintve vannak. A természet szép és változatos: gyönyör a szemnek, a fülnek, az orrnak... egyszóval a test egészének, mely járás közben élvezi a megújulás lehetőségét.

Ám nem ezért válik ez az óra a belső ima órájává. Természetesen nem szabad az ellenkező végletbe sem esnem, mely abban állna, hogy többé semmit ne lássak, semmit ne halljak, semmit ne érezzek... érzékeim Isten adományai, tehát tudatosan kell azokat használnom: ha a bennem megszülető első érzület, melybe beleíródik a természetben való belső ima órája, a hálaadás, akkor látnom, éreznem, hallanom kell, hogy legyen miért hálát adnom az Úrnak. Ami itt az első, az az ingyenesség. Csodálhatom úgy a természetet, hogy közben magamra gondolok, a magam gyönyörére, így birtoklom a teremtést... de még inkább a szüntelenül megújult hálaadás lendületében lehetek képes megcsodálni a természetet, felajánlva a teremtést az Atyának, felajánlva ugyanakkor önmagamat is a teremtés részeként.

Éppen, mert én magam is a teremtés alkotóeleme, szerves része vagyok, léphetek általa nagyon valós és nagyon mély közösségre a Teremtővel. A teremtés, mely hálaadásra emel, még beteljesületlen mint olyan, mi *„sóvárogva várja Isten fiainak megnyilvánulását"* (Róm 8,19b). *„Tudjuk ugyanis, hogy az egész teremtés mindmáig sóhajtozik és vajúdik"* (Róm 8,22).

Abban a mértékben, amennyiben elfogadom, hogy ennek a folytonos teremtésnek ebbe a mozgásába belépjek, miközben hagyom magamat újjáteremteni a természetben való belső ima ideje alatt, ez az általam befogadott kegyelmi élet az egész mindenségre kiárad.

◇◆◇◆◇◆◇◆◇◆◇◆◇

Befejezésképpen vissza szeretnénk térni a csendes imádságban megélt lelki küzdelemnek ahhoz a jellegéhez, melyet már több ízben megközelítettünk.

Mindazok a kísértések, melyekről már beszéltünk, a csendes belső ima sajátjai, és nem jelentkeznek a szóbeli és gyakran érzelgős imában, melyek folyamán kész formulák ismételgetésében leljük kedvünket, néha pedig abban, hogy ájtatos, édeskés és elmerült képet öltünk... Gyakran előfordul, hogy ezek az imák akaratlanul is arra készülnek, hogy teljesítsenek egy feladatot vagy hogy betöltsenek egy időt, amit mi állítólag a belső imának szentelünk. Az „én" megtalálva ekkor megelégedettségének tárgyát, akár órákat is képes így imádkozni anélkül, hogy szellemünk vagy testünk a lázadás legkisebb jelét is mutatná.

De a csendes ima, ahogy ezt már kifejeztük, egész más dolog, mint személyünk, énünk kielégítése. A csendes

ima előfeltételezi a lelki szegénység, az alázatosság magatartását, mely megszabadítja szívünket mindattól, ami megakadályozza azt, hogy befogadja az Urat, s mely alapjában véve nem más, mint a hitben teljesített engedelmesség cselekedete (actus). Ha ez első megközelítésre sivárnak is tűnhet, mégis ez az egyetlen alkalmas út, mely lehetővé teszi számunkra, hogy valóságosan találkozzunk az Úrral, mély és tartós közösségre lépjünk Vele.

Ha mi elfogadjuk ezt a kiüresedést, akkor ez a szárazság forrássá változhat s megtörténik, hogy közvetlenül megtapasztaljuk az Urat, igaz ez gyakran pillanatszerű, ám mélységesen nyomot hagy bennünk. Ekkor e tapasztalattól megerősödve, visszaküldetünk mindahhoz, ami mindennapi életünket alkotja, szilárdan a Hit sziklájára támaszkodva. Reménységtől tápláltan, Szeretettől eltöltve...

A Tábor-hegyi tapasztalat mindig aktuális: igazán megízlelve az isteni irgalmat, az élő és a szüntelenül cselekvésre indított Hittől mozgatva, tettekben látjuk majd megnyilvánulni ezt a tapasztalatot... A belső ima pillanataiban intenzíven megélt Istenre való ráhagyatkozás és bizalom szelleme lassanként átitatja majd egész lényünket és a mindennapi életben konkretizálódik.

Így, imaóráink ritmusában fokozatosan elnyerjük a belső ima lelkületét, ekkor egyre kevésbé lesz nehéz belépni az imába, vagy onnan kilépni, mert a megszakítások egyre inkább jelentőségüket vesztik, életünk mind egységesebbé, a lényegre összpontosultabbá válik. A küzdelem egyre kevésbé lesz zord, mivel az Úr szabadabb lesz bennünk. A belső imaóráink alatt, elnyerve gondolataink szegénységét és alázatát, az Úr egyre kifinomultabb lelki érzékenység adományában részesít minket. Így kifejlettebb és kifinomultabb „lelki szemünkkel" látjuk majd mind a személyeket, mind az eseményeket, mint egyszerű emberi tekintetünkkel és ennek megfelelően cselekszünk. Az Istenbe vetett, egyre növekvő reménység által legyőzetik a rossz, az akadályok elgördülnek, érzelmünk leszokik arról, hogy szétszóródjon különféle gondolatokban, arról, hogy önmagunkról és testvéreinkről hiábavaló spekulációkat eszeljen ki, megtisztult érzelmi világunk pedig elkerüli mindazt, ami Istentől elfordítaná.

Ekkor az Úr bőségesen eltölthet kegyelmekkel, hiszen valóban elmondhatjuk, hogy mindenek előtt az Ő Országát és annak Igazságosságát keressük!

A békéről nevezett Marie Beatrice Apátnő

(Elhangzott 1996 augusztus 23-án az Esztergomi Ferences Találkozón.)

HÉTKÖZNAPI DOGMATIKA

TÖRTÉNETEK

Bocsássátok meg nekem a fellengzős címet. Hogyan is merészkedhetnék én, a földtől még sáros csizmámmal, a dogmatika magas hegycsúcsaira lépni. Hiszen alig egy éve, hogy 25 évi hátat fordítás után a mennyei Atya tékozló fiaként visszafogadott és nemcsak visszafogadott, hanem új ruhát adott rám, „hízott ökröt" vágatott visszatérésemre.

Majd egy évi táppénz és reménytelenség után, súlyos, gyógyíthatatlan betegségemből felgyógyulva kerültem vissza munkám színhelyére, az üzleti életbe. Kézenfekvő volt, hogy minden ismerősöm megkérdezte, hogyan gyógyultam meg. Amikor a partner könyvelőcég tulajdonos igazgatójának meséltem történetemet, eszembe sem jutott, hogy azelőtt párttitkár volt, csak mondtam, mondtam és mondtam. Amikor egy lélegzetvételnyi szünetet tartottam, megkérdezte: „Tiborkám, nem golyóztál be egy kicsit ezzel a vallással?" „Kedves Druszám!" – válaszoltam. „Én nem tudok és nem is akarok neked megdönthetetlen bizonyítékot szolgáltatni arról, hogy van Isten. Szokták mondani, hogy az asztalt az asztalos készítette, az órát az órásmester, tehát a Földet Isten teremtette. Én csak azt tudom neked mondani, hogy Istent szeretni jó! Nagyon jó! És én nem adnám a világ minden kincséért sem ezt a boldogságot! Nekem ez mindennél többet ér!"

Hogy mi villant át a fején, azt csak a Jóisten tudja, de azóta gyakran emlegeti, hogy el kellene beszélgetnünk, mert már nyugtatóval él és közben látja rajtam, hogy sugárzik belőlem a nyugalom, a béke és a derű, pedig engem sem kerülnek el a problémák. „Hát gyere, Barátom, gyere Testvérem, beszélgessünk!"

A.T.

BEPILLANTÁS A NÁZÁRETI HÁZBA

ELŐADÁS

Ezekben a napokban újra és újra az Istenanyát figyeljük és tőle tanulunk. A mi schönstatti rendszerünkben ez a következőképpen működik: rátekintünk egy életproblémára az Istenanya életében; nyerünk egy alapelvet és alkalmazást keresünk.

Elképzeljük, hogy **az Istenanya** hogyan figyelt Jézusra, **hogyan hallgatta, amikor Jézus beszélt.** Elképzeljük, hogy milyen szép beszélgetések folytak a názáreti házban. Gondolhatjuk, hogy sokat beszélhettek Istenről vagy elképzelhetjük, hogy hogyan beszélt Jézus az emberekről. Szép lehetett! De nem tudunk erről semmit sem... *Úgy beszélhettek az asztalnál mindenféléről, hogy nagy jóakarat volt érezhető.* Nagyon érdekes lehetett! Szívesen hallottam volna Jézust beszélni, amikor szó esett egy názáreti férfiről, aki berúgott és elverte a feleségét.

Jézus keményen is tudott beszélni. Ezt a farizeusokhoz szóló beszédeiből is tudjuk. Kár, hogy nincs magnófelvételünk ezekről a názáreti asztali beszélgetésekről!

Mária teljesen Jézusra volt hangolva, be tudta fogadni mindazt, ami Jézus szívéből jött, mert telve volt Szentlélekkel és egész szíve Isten felé irányult.

Jézus gyakran beszélt az Atyáról, akivel egészen eredeti kapcsolata volt. Amikor Istennel beszélgetett, valami egészen különleges dolog történt: Jézus így szólt Istenhez: Apuka (Abba). Tehát egy bensőséges formát használt, amit mi úgy mondunk: Atya. Ez azonban nagyon felnőttes megfogalmazás. A teológusok, amikor a megfelelő szóról vitatkoznak is, egyben egyetértenek: az Abba – Apuka, Apa – szó egészen biztosan Jézustól származik.

Most nézzük meg, hogyan fogadta be Mária azt, ami Jézustól jött. Kérjük, hogy az Istenanya minket is tegyen ilyenné, hogy teljesen Isten felé tudjunk fordulni! Menjünk el a názáreti házba, álljunk az Istenanya mellé és nézzük meg, hogyan hallgatott Jézusra és hogyan fedezte fel Jézus mögött az Istent. A mi gyerekeink is csinálnak így esténként: a hit fényében látják a nap eseményeit. Ezt tették a Szentcsaládban is – bár nem tudjuk, de én biztos vagyok benne.

Jézus később azt mondta: Isten gondoskodik a **madarakról**. Honnan tudta? A názáreti madaraktól. A madarak mögött Istent látta.

Isten öltözteti a **rét virágait**. Honnan tudta? A názáreti liliomoktól. A liliomok mögött az Atyát látta. Találkozott az „Apu"-val és azt mondta: „Jól csináltad ezt a madarakkal és a liliomokkal."

Ha az Istenanya mellé állunk, akkor átjön ebből a gondoskodásból valami mibelénk. Imádkozni tanulunk az Istenanyától.

Ha elég hosszú ideig voltunk hűek, akkor maga Isten érint meg bennünket, s ahol korábban konfliktusok vagy félelmek voltak, oda nagy bizalom kerül és lehet, hogy a lélek nagy belső örömöt érez, nagy boldogságot él át. Aztán lehet, hogy ez újra elmúlik. Ilyen alkalmakkor érezzük a Szentlélek működését.

A mai modern világban csak akkor találjuk meg Istent, ha Ő maga érint meg bennünket. De ehhez hűségesnek kell lennünk, vagyis imádkoznunk kell. Ám napi egy Miatyánkkal nem lehet lecsalogatni a Szentlelket. Az is baj, hogyha mindjárt megsértődünk, amikor fáj valami... Édesanyánk azt mondja: adni kell neki jóságot!

Ha imádkozunk, közel kerülünk Istenhez, s akkor várhatjuk, hogy a Szentlélek nekünk ajándékoz valamit. A társunkkal való kapcsolatunkban is történik valami nagyon szép dolog: amikor a Szentlélek a szívünkbe jön, lehet, hogy hirtelen elkezdünk szeretni!

Eszembe jut például egy kisgyermek – Veronika –, akinek konfliktusai voltak a családban. A család Kallenbergben volt szentmisén. A családnak volt egy autója – Kázmérnak hívták –, de a gyermek nem szerette Kázmért. A mise után a kis Veronika azt mondta: „Mindannyiótokat úgy szeretlek! (Azokat a testvéreit is, akikkel problémája volt.) Még Kázmért is!"

Szent Pál azt írja: „*A Lélek gyümölcsei: békesség, öröm, szelídség.*" Ezeket kapjuk a Szentlélektől ajándékba. Ezek ellentéte a félelem (félelem a politikai eseményektől, stb.) és az agresszió (ahogyan az ember másokról gondolkodik). Ezek nem a Lélek gyümölcsei.

Természetesen mindenben az igazságot kell keresnünk. Ha nagy családmozgalmat kívánunk építeni, akkor a mennyei Atya a szívéhez való közelséget ajándékozza nekünk: a Szentlelket ajándékozza nekünk, ami az Ő szívében van. S akkor a házaspárok szívében a béke fog lakni. Nagyon fontos dolog a béke!

Szent Ágoston azt mondja: „*Ott van béke, ahol nyugalom van a rendben.*" Ez a rend jöhet egy római légiótól vagy máshonnan is. Amikor az egyik ember látja a másik különbözőségét, de elfogadja őt és kapcsolatba lép vele,

akkor a kölcsönös elismerésből béke ered. Ez a mi schönstatti békeképünk.

Kentenich atya azt mondta: *„Tökéletes közösség tökéletes személyiségekből a Szentlélek ereje által hordozva – ez az igazi béke."*

Hogyan néz ki ez a béke a házasságban?

A Szentlélek által látom nagynak a társamat (ez nem jön létre emberi lélekből, csak a Szentlélek erejéből), ő is nagynak lát engem, kölcsönösen nagynak látjuk egymást és örömünk telik egymásban. Ezekben a gondolatokban megpihenünk – ez a házasság békéje.

A Szentlélek gyümölcsei: öröm, békesség, türelem.

A **türelem** megterhelést feltételez. Ahol nincs megterhelés, ott nincs türelem. Például a mennyben nincs megterhelés, ott öröm van. A türelem feltételezi, hogy a másik ember megterhel engem és ez a terhelés ismétlődik. (Bokszmeccsen a profiknál – tizenkét menetben – van egy módszer: az egyik sérülést okoz a másiknak, majd a másik ott támad, ahol az egyik vérzik.) **Akkor van szükség a türelemre, ha a másik, a társam, mindig ugyanazon a ponton talál el.** Akkor kell a türelem! Ha olyan társunk van, aki egyszer itt, másszor ott bánt, akkor ehhez erő kell, nem türelem. Türelem akkor kell, ha a társam mindig ugyanott bánt. Szenvedtek-e már attól, hogy mindig ugyanazon a ponton érte sérelem Önöket? Lehetnek ezek apró dolgok, például: a társa szívja az orrát, mert elfelejti elővenni a zsebkendőjét; már megbeszélték többször is, de még mindig szívja, észre sem veszi. Ilyenkor egy jelben kell megállapodni, amivel jelzünk a másiknak, olyan jel kell, amit társaságban is használhatunk.

Ha valaki el tudja viselni, hogy mindig ugyanott bántja a társa, akkor ez túl van az emberi erőn. Akkor megy ez, ha a Szentlélek eltölt bennünket, mert így a szívünkben a szeretet impulzusa van, ami a másik szívét keresi, és már nem zavarja annyira, hogy a másik megterheli. Erre nem lehet receptet írni, ez a Szentlélek műve.

Nagyon fontos a családban a **jóság**. A Szentlélek nagyon szép ajándéka a meleg családi légkör. Vannak jóságos emberek, akik a többieket melegségükkel veszik körül, a közelükben lévők melegséggel átölelve érzik magukat. A Szentléleknek ezt az ajándékát azért kapjuk, hogy másoknak adjuk. Például ha egy ápolónőnek adja ezt az adottságot a Szentlélek, akkor a betegekre gondol. A jóság légköre gyógyító hatású, olyan, mint egy jó levegőjű helyen egy levegőkúra. A gyermekeink számára is ez a legfontosabb. Ha Önöknél ilyen légkör van, akkor a gyerekeik egészségesek lesznek. Ha Önöknél valóban ilyen a légkör, ez akkor is érezhető, ha csak az egyikőjükkel találkozik valaki.

A Szentlélek másik adománya az **erő**. Lehet olyan belső erő egy emberben, hogy az ember mindent el tud viselni. Ez is a Szentlélek adománya. Egyébként, ha sok ütést kap valaki, megkeményedik. Például lássunk egy olyan asszonyt, aki a háborúban lett özvegy: kemény az arca, mindegyik kezében van egy-két gyerek és bátran megy a széllel szemben.

Ebből fakad a **lelki erősség** adománya. Ha olyan házastársam van, aki nagyon szeret engem, akkor gyakran a társamból fakad ez az erősség. Az Isten az erőt a társammal való érintkezésen keresztül adja nekem. Lehet, hogy ő nagyon gyengéd hozzám. Azt gondolhatnánk, hogy igazán nem tud erőt adni. Azonban előfordulhat, hogy éppen a gyengéd társ ad erőt az erősnek.

Az egymással való kapcsolatban nagyon érdekes dolgok vannak. Ha megérint a Szentlélek, akkor érezhetjük ennek a gyümölcseit: az egymásban való örömöt, békességet, hogy egymást nagynak látjuk és hogy örömünket leljük a másikban. Türelmet kapunk, hogy elviseljük, ha a másik mindig ugyanazon a helyen sért. Erőt kapunk, egyik a másiknak erőt ad. Ha a jóság légköre vesz körül, ez valami nagyon szép dolog.

A Szentlélek adományait – amiről Szent Pál ír – a házasságra is vonatkoztathatjuk. Ez a mi munkánk a Schönstatt mozgalomban, hogy felfedezzük a Szentlélek adományait a házasságban, s így ez azt jelenti, hogy a házasság egy cönákulum. Vannak reménytelen esetek, amikor azt mondhatjuk, hogy neveléssel semmi sem változhat. Ekkor közösen azt kell mondanunk, hogy csodára van szükségünk. Ha nem ismerjük el, hogy csodára van szükségünk, akkor Isten hagyja, hogy egyedül próbálkozzunk.

A Szentléleknek melyik adományát kérjük? Az egymásban való örömöt, a békességet, a jóság légkörét, az erőt, a türelmet, a vezetés adományát, a nevelésben való bölcsességet (ez azt jelenti, hogy amikor mi beszélünk, akkor a Szentlélek szól a gyerekeinkhez), a gyógyítás adományát (hogy amikor szólunk, akkor a Szentlélek szól általunk másokhoz)? A nevelésben lévő bölcsesség adománya, a gyógyítás adománya abban áll: beszélünk valakihez és a lelke meggyógyul, talán a teste is.

Nekünk, modern embereknek nagyon nehéz kérni, mert nekünk nem illik kérni. „Csinálni" illik, „tudni" illik, de kérni nem illik. Miért? Mert a szívünk mélyén büszkék vagyunk. Barátaim, az imának egy nagyon fontos része a kérés, amiben azt fejezem ki, hogy az erőm végén vagyok. A következő eset egy amerikai schönstatt-családban történt: a férfi iszákos volt és mindig, újra és újra leitta magát, míg egyszer, amikor reggel felkelt az előző napi ivás után, belenézett a tükörbe és meglátta zavart arcát. Azt mondta: „Istenem, segíts!" Attól a pillanattól kezdve minden rendbe jött. Csak egyszer mondta igazán a szíve mélyéből: „Istenem, segíts!"

Nekünk meg kell tanulnunk a Szentlélekben imádkozni!

Tillman atya

ÖRÖMÖT HOZOTT A HÁLAADÁS

TANÚSÁGTÉTEL

Merlin Carothers könyvét egy éve olvastam először és azonnal éreztem: „Úgy van, pontosan úgy, ahogyan mondja, csak még soha nem sikerült megcsinálni!" Kisiklott a dicsőítésem minden alkalommal, amikor valami „hirtelenségről" volt szó, vagyis olyasmiről, ami ha hirtelen megváltozna, akkor lenne miről beszámolnom.

Csak tegnap esett le a tantusz, hogy nem arról kellene beszámolnom, hogy valami meghallgatást tapasztaltam, hanem hogy fordulat állt be az életemben!

Tavaly óta kétszer megoperálták az orromat, heteket töltöttem a MÁV szanatóriumában a bronchitisem miatt, feküdtem az urológiai klinikán vesegyulladással, azután pedig epeműtétem volt. Igyekeztem mindent az Úr elé vinni dicsőítésben és sikerült is mindent hálával fogadnom, sőt néha még nagy örömet is éreztem, mintha felemelkednék dicsőítés közben és eltűnt minden aggodalmam, hogy jaj mi lesz velem?

Sőt eltűnt az a rettegés is, hogy mi lesz vajon a gyermekeimmel, akik még nem találtak oda az Úr karjaiba, hiszen nem úgy imádkoznak, mint én?

A szívemben szétáradt a bizalom, hogy semmi sem értelmetlen és főleg, hogy semmit se kell elítélnem ezen a világon, mert mindent az Úr tart a kezében és az ellenőrzése alatt, és mindenki az Ő terve szerint él és imádkozik, nem az én elképzeléseim és szabályaim szerint! Minden hála és dicséret az Övé, mert Ő az Úr és Ő csupa irgalmas szeretet!

Tavaly a MÁV szanatóriumban a szobatársamnak rákos daganata volt a méhében és a tüdejében és nagyon félt. Az Úr megérintette őt is. Imádkoztunk együtt, majd nagy érdeklődéssel és buzgalommal olvasni kezdte a Bibliát és örömtől sugárzó arccal olvasta Merlin Carothers könyvét („Dicsőítésben rejlő erő") a tüdőműtét másnapján. Januárban meghalt a veszprémi kórházban, ahol három hétig feküdt bénultan, de olyan örömben, hogy a férje még hetek múlva is reszkető hangon emlegette.

Egyre gyakrabban ad erőt az Úr, hogy képviseljem az Ő álláspontját ott, ahol csak a siker szempontjait hangoztatják, és két konkrét esetben pedig egészen csodálatos módon mutatta be, hogy Ő vezérli az életünket, nem a pénz, sőt nem is az érdem, mert a Lélek ott fúj, ahol akar.

Ma hajnalban pedig rettenetes rock-zenére ébredtem: buliztak a harmadik házban és nekem már szét akart repedni a fejem. Először az jutott eszembe, hogy telefonálok a rendőrségre (abban a házban nincs telefon). Azután pedig az, hogy most Istent kellene ezért dicsőítenem úgy, ahogyan leírta Betty Tapscott is meg az a francia írónő – P. Boudet – is.

El is kezdtem, de folyton kisiklottam, egyre abbahagytam a dicsőítést és hallgatóztam, hogy abbamaradte már ez a szörnyű zenebona?

Azután elővettem Merlin Carothers könyvét, fölütöttem a 101. oldalon és körülbelül ezt imádkoztam:

„Istenem, itt nem erőszakot kell alkalmazni az erőszak ellen, nem a zenebona megszüntetése a cél, hiszen mindez Tebenned zajlik, Te jelen vagy mindebben, illetve mi mind Tebenned létezünk és tesszük azt, amit teszünk. A Te szeretetedbe menekülök, a Te erődben bízom és tudom, hogy Te ezt is a javunkra fogod fordítani!"

Két percen belül elmúlt a fejemből a szaggató kín, mosolyogni kezdtem és elárasztott a hála azért, hogy ennyire éreztem az Úr szeretetét. Azután további öt perc múlva megszűnt a zenebona is!

Akkor még nagyobb ujjongás támadt bennem és hirtelen ezt az imát kaptam: „Istenem, Hozzád emelem ezeket a lármázó, handabandázó rock-bolondokat és köszönöm, nagyon, de nagyon köszönöm, hogy ilyen nagyon szeretsz minket!" Csak úgy zúgott rajtam keresztül az Úr szeretete, csodálatos volt! Akkor már a kertben kiabáltak a fiatalok, ugatott a kutyájuk is, majd egyszerre teljesen békés, hatalmas csönd lett és megszólalt egy rigó.

Még vagy tíz percig zúgott rajtam keresztül az ima. Az Úr elé vittem a barátaimat is és elárasztott a boldogság, hogy ennyire szeret minket az Úr! Fizikailag éreztem erős, áradó, éltető, mosolyogtató, boldogító szeretetét, ami felülemelt minden fájdalmunkon és gondunkon. Ezután azt mondta az Úr, hogy most pedig keljek fel és írjam le mindezeket.

Áldalak Téged, Uram, és hálásan dicsérem szent neved! Amen.

Somhegyi Ildikó

A KATOLIKUS KARIZMATIKUS MEGÚJULÁS HÍREI

NEMZETKÖZI HÍREK

ÖKUMENÉ ÉS A MÁSVALLÁSÚAKKAL VALÓ DIALÓGUS

(Fitzgerald I. M. püspök 1937-ben született Angliában, 1961-ben szentelték pappá az Afrikai Misszionáriusok Társaságának tagjaként, és 1992-ben szentelte püspökké a pápa. 1968 óta többféle tisztséget viselt különféle pápai intézményekben és bizottságokban. Tavaly az Ezredforduló Előkészítő Bizottságának tagja lett. Jelenleg a Másvallásúakkal Való Párbeszéd Pápai Tanácsának titkára.)

2000 – jubileumi év lesz mindenkinek

II. János Pál pápa a Tertio Millennio Adveniente c. körlevelében hangsúlyozta, hogy a jubileum az ökumené és a másvallásúakkal való párbeszéd szempontjából egyaránt különös jelentőséggel bír. Ez rendkívül fontos évforduló lesz, nem csak a keresztények, hanem közvetve az egész emberiség számára is. Hangot ad annak a reménynek, hogy *„...amint közeledik az új évezred hajnala... úgy közelednek egymáshoz a különféle keresztény felekezetek, amíg végül teljes lesz az egység közöttük."* Azt mondja, hogy *„...az 1999-es év óriási lehetőséget nyújt a felekezetek közötti párbeszédre, különös tekintettel az elmúlt évtizedek eseményeire... de mindig ügyelni kell arra, hogy ne keletkezzenek káros félreértések, és hogy elkerüljük a szinkretizmus kockázatát és a felületes irenizmus kísértését."*

Hasonló szellem

Az ökumené és a másvallásúakkal való dialógus között sok a hasonlóság, de van sok eltérés is, és ezeket célszerű külön-külön tekintetbe venni. A hasonlóság abban áll, hogy mindkettő azonos magatartási formákat követel meg, hiszen mindkettő az őszinteség, a saját hagyományokhoz való hűség, a szív nyitottsága, tisztelet, türelem, hit, remény és emberszeretet talaján virágzik. Mindkettőt hasonló módon lehet megélni, összhangban, békében élve és dolgozva, a szociális teendők terén együttműködve, és a teológiáról és a vallás megéléséről való párbeszédben utakat keresve arra, hogy egymás lelki kincseit kölcsönösen megosszuk.

Eltérő célok

Az ökumené céljai azonban mások. II. János Pál pápa a fenti idézetekben arról a reménységéről beszél, hogy a keresztények között majd teljes lesz az egység. Az ökumené célja a különböző hagyományok megőrzése mellett szerves egység megvalósítása azok között, akik Jézusban hisznek és Őt tekintik Uruknak és Megváltójuknak. A másvallásúakkal való dialógus nem ilyen távoli, magas célt tűz ki maga elé, hanem pozitív és konstruktív kapcsolatok kiépítésére törekszik a különböző vallásokhoz tartozó emberek között, a kölcsönös megértés és együttműködés előmozdítására.

Egységes tanúságtételre van szükség

Ez a magyarázata annak, hogy a római katolikus kúriában, ami a katolikus egyház központi szerve, a keresztény egység és a másvallásúakkal való párbeszéd kérdéseivel két külön bizottság foglalkozik. Vannak helyi egyházak, ahol egy bizottság foglalkozik mindkét kérdéssel, ott, ahol a keresztények kisebbségben vannak, például Bangladesben, Pakisztánban, Indiában, tehát amúgy is együtt kell fellépniük a másvallású többséggel szemben. A párbeszéd egyébként ösztönzést nyújt az ökumené felé, mert a tiszteletteljes párbeszéd során a felek felfedeznek sok közös vonást és annak a szükségességét, hogy mint keresztények közösen egységes tanúságot tegyenek.

Az assisi példa

Előfordul, hogy egyszerre történik az ökumené és a párbeszéd gyakorlása, mint például az 1986 október 27-én Assisiben megtartott imanapon a békéért. II. János Pál pápa meghívására összegyűltek a keresztény és más vallások vezetői, hogy a világ békéjéért imádkozzanak. Ez nagy hatással volt az emberekre, „Assisi szelleme" terjedt és a hívek egyre több alkalommal találkoztak, hogy együtt imádkozzanak a békéért és együtt keressék a béke felé vezető utakat.

A Szentlélek működése

Végső soron az ökumené is és a másvallásúakkal való párbeszéd is a Szentlélek műve. Az egyház azt tanítja, hogy a Szentlélek működik azoknak az embereknek a szívében, akik őszintén követik a lelkiismeretük szavát, akkor is, ha az egyház látható határain kívül vannak. Azt is el kell ismernünk, amit a pápa mondott: minden hiteles ima a Szentlélek működésében gyökerezik. De az egységnek is Jézus Lelke a forrása, ezt abból tudjuk, ahogy Jézus az Atyához imádkozott. Ezért feltétlenül szükséges, hogy imával kísérjük az ökumenét is és a másvallásúakkal való párbeszédet is, és hogy mindent pontosan a Szentlélek utasításainak megfelelően tegyünk.

Fiztgerald I. M.

HÍREK A NAGYVILÁGBÓL

Vatikán

A pápa megbízásából Brian Smith a Világiak Pápai Tanácsának tagja lett. Brian az Emmánuel Közösség vezetője, a Katolikus Karizmatikus Elkötelezett Közösségek Nemzetközi Testvéri Szövetségének elnöke, az ICCRS tanácsadója és az ausztráliai Országos Szolgálati Bizottság tagja. Ez a pápai kinevezés fontos esemény, elismerése nemcsak annak, amit Brian tett az egyházért, a karizmatikus megújulás ügyéért és a Katolikus Testvéri Szövetség létrehozásáért, hanem egyúttal megerősítése a helyi egyházak és az Emmánuel Testvéri Szövetség helyi és nemzetközi jelentőségének is. Brian először tíz évig a Mária Légió tagja volt és a karmeliták lelkisége nagyon erős hatással volt az életére. Tíz évig dolgozott a Katolikus Karizmatikus Bizottságban és több mint 26 évet dolgozott a Karizmatikus Megújulásban, ahol 21 éven át főleg az elkötelezett közösségek kiépítésén munkálkodott.

Új ICCRS tanácstagok

Örömmel közöljük, hogy a márciusban megválasztott három új tanácstag elfoglalta székét a tanácsban: Cathy Brenti (Franciaország, Nyolc Boldogság Közösség) átveszi Brian Smith-től a közösségek képviseletét; P. Rufus Pereira (India) átveszi P. Emiliano Tardif-tól a gyógyító szolgálat képviseletét; Telesforo Villalba (Argentína) Dél-Amerikát fogja képviselni.

Újdonság!

Mindenki írja fel magának az ICCRS elektronikus postacímét: **ICCRS@pelagus.it**

1996 június 18-án egy szentmise keretében Robert Faricy S.J. áldásával beindult az ICCRS új szolgálata, ami abból áll, hogy a munkatársak egy a nap 24 órájában folyamatosan üzemelő faxon fogadják az egész világról érkező ima-kéréseket és még aznap az Úr elé terjesztik azokat, sőt az aznapi szentmisét is ezekért a kérésekért ajánlják fel. Az imakérő fax hívószáma:

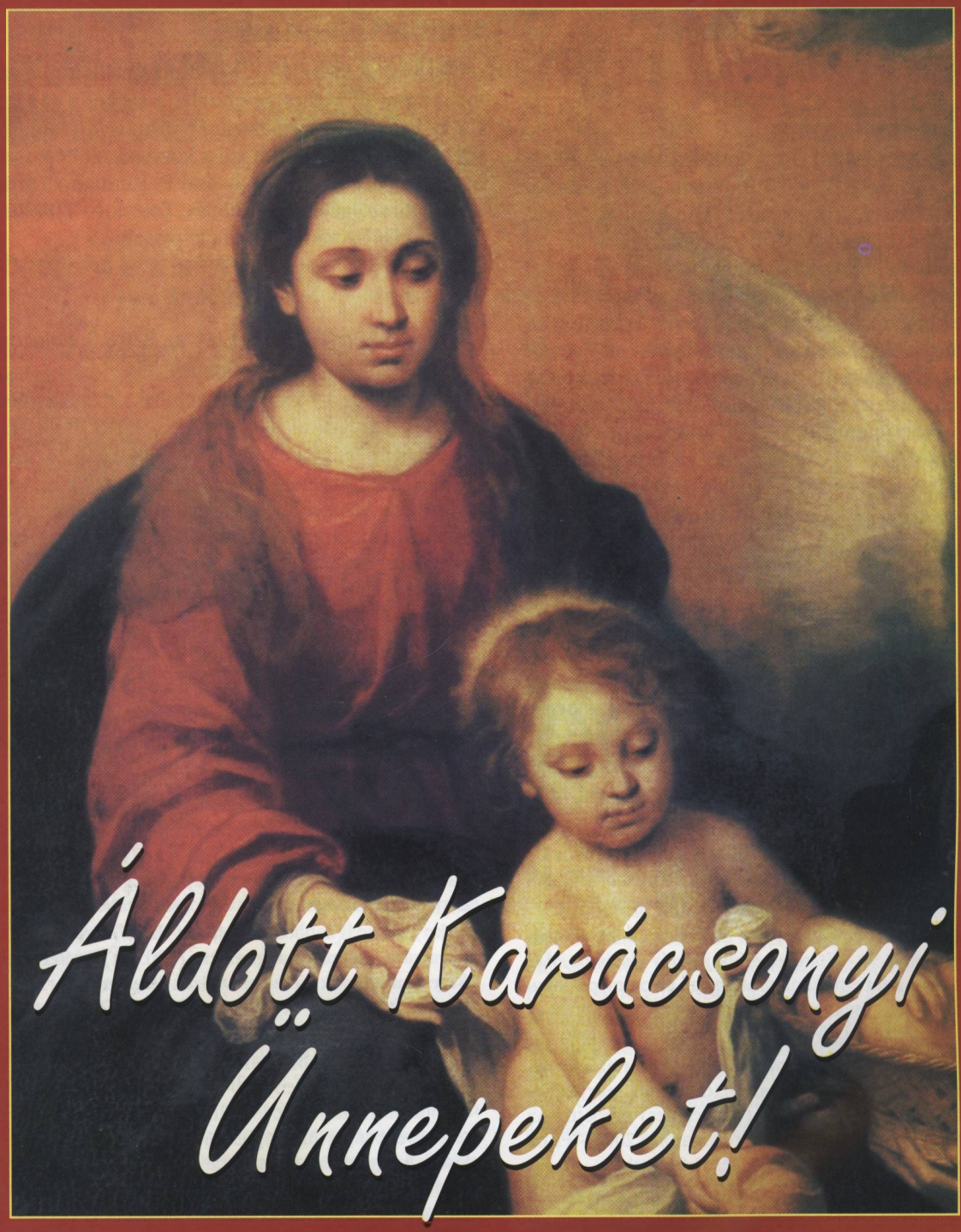
39 (6) 69-88-75-30

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

- A közeljövőben fog megjelenni **Emiliano Tardif: Poggyász nélkül a föld körül** és **Katona István: Az Úr arca előtt** (300.–Ft) című könyve. Ez utóbbi az imaéletben nyújt segítséget a Szentírásra alapozva.
- Sajnálattal közöljük kedves olvasóinkkal, hogy **újságunk árát 90.– Ft-ra emeljük január elsejétől**. Már két éve nem emeltünk árat, így az alacsony példányszám miatt csaknem ráfizetéses a lap. Az új árral az éves előfizetési díj 540.–Ft (+ postaköltség) lesz.
- Közösségünk megjelentet egy **videokazettát a karizmatikus megújulásról, az imacsoportok szervezéséről**. A kazetta amerikai (Cariscenter) eredetű. Az anyag négyszer félórás. Előreláthatólag 2000.– Ft-ba fog kerülni és november végére készül el.
- Közösségünk ez évben is megrendezi a **Szilveszteri lelkigyakorlatot Máriabesnyőn**. Érdeklődni Tóth Benedeknél lehet, az 1-215-183-as telefonszámon.
- **Újságunk** továbbra is minden második hónap elején (1-je és 10-e között) fog megjelenni. Sajnos a posta hibájából többen nem kapták meg az elmúlt hónapokban az újságot. Kérjük az adott hó 15-ig jelezni, hogy pótolni tudjuk, amíg van tartalékunk.
- Köszönjük olvasóink sokféle érdeklődését telefonon keresztül, de sajnos nem tudunk minden hívásra válaszolni, mert az üzenetrögzítőről előfordul, hogy lemarad a visszahívandó telefonszám egy része. Ezért, ha fontos ügyről van szó vagy újságmegrendelésről, kérjük levélben is megírni a biztonság kedvéért.
- Beke Csabánál kapható a **Lisieuxi Szent Teréz önéletrajzából készült hangkazetta** (300.–Ft) és **Szent Szerafim ortodox szerzetes: A Szentlélek megszerzése** című írása (300.–Ft). Telefon: 261-65-49.
- Jövő februárjában lesz **harminc éve, hogy a Szentlélekben való megújulás elindult Amerikából**. Azóta 140 országban van jelen és 80-90 millió katolikus szívét újította meg. Számtalan jó gyümölcsöt termett a megtért szívekben, az imádságban, a szeretet műveiben és testi-lelki gyógyulásokban. Imával készüljünk az évfordulóra, hogy hazánkban is megérintse minden ember szívét a Szentlélek. A Vatikáni Zsinat (LG 12) tanítása és a jó gyümölcsök ellenére sajnos még mindig vannak ellenzői a megújulásnak, akik rosszindulatú kritikával illetik és hamis értesülésekkel le akarják járatni a megújulást. Erre nincs más megoldás, mint az Evangélium tanítása: szeretni üldözőinket, sőt áldani az Urat a bántásokért és imádkozni a minket bántókért, hogy amikor az Úr megítél minden kimondott szót, akkor irgalomra leljenek szeretetlen kritikájuk miatt.

Címlapterv: FEHÉR MÁRTA fotója alapján LÁSZLÓ VIKTOR

70,- Ft

TARTALOMJEGYZÉK • Prohászka: Advent...2 • Raniero Cantalamessa: Maradjatok meg szeretetemben...3 • Dembowsky: Isten szeret minket...8 • P. Slavko Barbaric: Szeretettel nektek ajándékozom Jézust...9 • Marie Beatrice: Imádkozni csak imádkozva lehet megtanulni...11 • A.T.: Hétköznapi dogmatika...14 • Tillman atya: Bepillantás a názáreti házba...15 • Somhegyi Ildikó: Örömet hozott a hálaadás!...17 • A Katolikus Karizmatikus Megújulás hírei...18 • Szerkesztői üzenetek...19

– M A R A N A T H A –

A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja
megjelenik kéthavonta
Megrendelhető a szerkesztőség címén:
Budapest, 1053 Ferenciek tere 9.
Telefax: 117-9026
Felelős kiadó: Katona István

Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség
Marana Tha 2000 Alapítványa
Műszaki szerkesztő: Fehérváryné Merényi Ágnes
Készült az GÖDI PRINT Kft. nyomdájában
Felelős vezető: Lakatos Imre
ISSN 0865–2805 B/EL/28/1992